

Sophie de Villenoisy

**SINUCIDERE
FERICITĂ**

și la mulți ani!

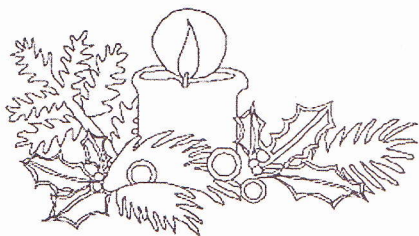
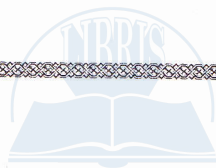
Sophie de Villenoisy

SINUCIDERE
FERICITĂ
ȘI
LA MULȚI ANI!

Traducerea: Diana Morărașu

EDITURA LIDER INTERNAȚIONAL, 2016

Capitolul 1

Tata a murit în zori. Când a sunat telefonul, am știut imediat că era spitalul, dar nu am avut curajul să ridic receptorul. De ce-aș fi răspuns? Știam ce aveau să-mi spună: „Tatăl dumneavoastră s-a stins azi dimineață, s-a dus, n-a suferit.” Iată-mă orfană. O orfană de 45 de ani nu stârnește prea multă milă. Dar golul e același. Numai că, la 45 de ani, nimeni nu va dori să mă adopte. Sunt prea trecută. Prea trecută ca să am copii și, pare-se, prea trecută ca să am măcar un soț.

Dacă ar trebui să îmi schimb profilul pe Facebook, aș scrie că sunt fiica nimănui. Cum nu sunt nici soția ori mama cuiva. Sunt doar eu. Dar cine sunt eu?

Cine ești tu, Sylvie Chabert?

O fată emotivă, da, fără doar și poate. Nu m-am controlat deloc la pompele funebre. Nu am făcut decât să plâng, să bâigui și să împrôșc pe toată lumea cu nasul meu mucos. Domnul mă privea foarte demn dindărătul ochelarilor mici și al costumului sobru, adecvat momentului, fără a lăsa ceva să transpară. Pentru el era o zi bună. A trebuit să cumpăr un alt loc de veci pentru tata, pentru că cel al mamei era plin. Și i-am spus:

- Dacă tot suntem aici, mai puneți unul deoparte și pentru mine.

Profesionalismul lui s-a clătinat nițel.

- Nu vă uitați așa la mine, am continuat, nu am soț, nu am copii, nu am pe nimeni. Trebuie să mă ocup singură de viitorul meu postum.

- Nu spuneți asta, domnișoară, sunteți încă tânără, viața e plină de surprize!

- Lăsați-o baltă, i-am răspuns suflând-mi nasul, dacă nu mi s-au aprins călcâiele la 20 de ani, doar nu vă închipuiți că o să se întâmple la 45 sau la 60.

Nu a spus nimic. Cine nu mormăie măcar o vorbă de încuviințare?

Apoi mi-am scos carnetul de cecuri. Este prima oară când îmi fac un cadou atât de scump. Unii își oferă bijuterii, ședințe la spa sau croaziere; eu – un loc de veci. Un cadou personalizat, dar fără un

ambalaj atrăgător.

Am ieșit vlăguită, pierdută și ușurată de aproape 4000 de euro. Prețul unui locșor confortabil la doi metri sub pământ, cu o vedere de nereprodus spre măruntaiele pământului. Mai bine mi-aș fi oferit o croazieră cu Costa Concordia; cu puțin noroc, o terminam înecată în Marea Siciliei! Ar fi fost mult mai interesant. Dar eu nu am nici noroc, nici zorzoane.

De altminteri, nici de semănat nu semăn cu ceva anume. Din oglindă mă privește o brunetă cu părul uscat ca o coamă de cal. Am o claie atât de mare că nici un cancer nu i-ar putea veni de hac. Am nefeericirea de a mă fi născut brunetă, plată și adusă de spate într-o epocă în care bărbaților le plac blondele cu talia bine arcuită și sâni mari. Sunt blestemată. Condamnată să nu plac vreodată. Nici suficient de urâtă pentru a inspira mila, nici suficient de drăguță pentru a stârni dorință. Sunt pe la mijloc, atonă, transparentă, jumătate urâtă, jumătate banală, orice, numai atrăgătoare, nu.

Mă dor toate, sunt zdrobită ca o bicicletă care s-a făcut armonică sub un camion pentru gunoi. Mai ales ultimele săptămâni, teribil de obositoare cu toate drumurile astea dus-întors între birou și spital. Între mocheta mea cenușie și linoleumul aseptice. Acum s-a terminat. Tata nu mai e acolo, îmi voi putea relua cursul vieții, cum zic prietenii mei. Înapoi la gustările ronțuite în fața televizorului! La serile de sushi la un film prost, sau o supă, un iaurt, ceva, și gata, în pat!

Ce voi mai putea povesti eu acum? Nu mă simțeam deloc rău în rolul fiicei devotate care este alături de părintele ei în boală. Viața mea avea un sens. Da, era jalnică, dar măcar avea această mică latură de „admirabil”. Mă dedicam trup și suflet tatălui meu. Lumea era îngrijorată pentru oboseala, pentru confortul meu: „Măcar te menajezi? Ai grijă de tine, gândește-te la tine, nu te lăsa secătuită de vlagă.”

Astăzi sunt doar o celibatară cam ternă, în premenopauză, care nu-și dăruiește trupul și sufletul nimănui. Cine să mă întrebe: „Măcar faci sex? E important să te simți bine, să nu te lași copleșită de singurătate”?

Mă simt atât de singură, singură și neînțeleasă. Și urâtă.

- De ce nu ți-ai lua un câine?, mi-a sugerat Véronique. E foarte afectuos și e o prezență *adevărată*!

De ce nu un șobolan? Și ăsta e foarte afectuos și o prezență *adevărată*. În cazul meu, orice chestie vie ar fi o adevărată prezență.

- Dacă ai adopta? Un african mic? Cu SIDA asta, sunt mai puțin pretențioși cu privire la familii. Ai avea ocupație și ai mai ieși dintr-ale tale.

- Și ar fi o prezență adevărată, nu?, am adăugat.

Dar ea nu s-a prins.

Véronique are darul de a mă consola. O ador, dar după câteva ceasuri cu ea îmi vine să mă arunc în fața trenului. Ceea ce, între noi fie vorba, nu ar fi chiar atât de absurd. Mă gândesc din ce în ce mai des. E ca un gând reconfortant, o nutriță caldă și împăciuitoare într-un cotlon al minții. Nu c-aș simți o irepresibilă nevoie de a mă arunca sub roțile metroului, nu sunt destul de curajoasă, nu, sunt mult prea comodă pentru așa ceva! În plus, ghinionistă cum mă știu, aș fi în stare să supraviețuiesc! Și atunci, vedea-m-aș cum o iau eu de la capăt cu două picioare mai puțin! Nu am suflet de luptătoare.

Dar să mă întind în pat după ce am înghițit o doză masivă de somnifere... De ce nu? Sună tentant.

Sunt zile când am impresia că sunt deja moartă. Mă simt goală pe dinăuntru. Am un corp, o inimă care bate, dar sufletul meu a plecat. Am stins lumina sau a sărit siguranța. Ochii nu mai luminează. Melcul și-a părăsit cochilia. Mai bine să o termin odată cu simulacrul ăsta de viață. Când am aflat că urma să moștenesc 500.000 de euro, nu m-am simțit nici bine, nici rău. În sfârșit, nu-i întru totul adevărat. M-a dărâmat și mai mult. Banii aceștia reprezintă economiile de-o viață, dar despre ce viață vorbim aici? Toate călătoriile, toate momentele de fericire pe care părinții mei și le-ar fi putut oferi, vacanțe la soare, în deșert, în China, în Mongolia, în Tunisia, în Croația, în montgolfier, în spatele unei cămile sau undeva cu zăpadă. Toate meniurile rafinate, buchetele de flori, weekendurile la țară, toate scoicile cu smântână devorate duminica la soare, toate măturate cu un dos

de palmă. Căci nu, tata a preferat să adune zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an. Ca un pușcăriaș care își mărește grămada de pietricele. Tata aduna bani.

Ca să fiu sinceră până la capăt, mi s-a tăiat răsuflarea. Nu am inima să mă bucur de ei și nici să-i cheltuiesc. Se spune că banii nu au miros, dar nu e adevărat. Banii tatălui meu au iz de rânced. Sunt triști și muceziți. Nu te fac să visezi, nu sunt aducători de promisiuni de fericire. Poate are dreptate Véronique, ar trebui să mă duc să văd un psiholog. I-ar face atâta plăcere! Și, apoi, poate măcar așa ar renunța să îmi mai trimită toate anunțurile astea despre câini abandonati, unul mai slab și mai răpciugos ca altul. Ca și cum nu mi-ar fi suficientă mizeria mea!

